

OLERKIAK

Pedro Martín Zabaleta

Ez esan ezer
Ez aitortu ezer
Ez asma gezurrik
zeure buruari

Idei izkutuak
burubide galduak
dena da iluna buruan
nahas-mahas korapiloa
pixua
bi ezpatekin ebaki ezinekoa.

Nun zera, nun?
Baina, egitan al zera
Jainkoa betikoa
Hiru eta bat
gizon egina?
Etzera mitoa?
Ager zakio munduari
ager zakida niri.

Nun zera, nun
Jainko ezkutatua?

Lotan naizenean espero zaitut
gaur bertan
erruki ager zakidan
misterio.
Argi behar dut ozena
Jeriko-ko tronpetaren deia:
muruak apur ditezen
esiak eror ditezen
begietako eskama zaharrak
gal ditzadan.

Zakida erruki
jaio zeran Jainkoseme
Jesukristo.

Tabu dut erlijioa
Jainkoa nun den ezjakinean,
mundua zer den asma ezinean.
Buru bat behar dut
berria
eta buruarentzat bidea.
Antsi astun legorra.

Nun zera, nun?
nun?
Hitzegidazu, arren berriro
gaur, hemen.
Orain.

Arren, Jauna,
Jainko guzieldun bazera,
errukior bazera
maitasun bazera.
Hitzegidazu arren.
Zai nago.
Indarrik gabe.

Hitzegidazu, arren,
azkar,
presa dut
antsi astuna.

Ixildu egingo naiz.
Erasoko diot itxasoari
Elduko diet mendiei.
Ozka egingo diet etxei.

Nola, nola, nola?
Ortzak galduko ditut
Mingainak salatuko.
Begiak adieraziko.
Igesari emango diot.
Joango naiz urruti
hitzik ez den mundura,
ulert ez nazaketen lurrera.

Izan, beti izan.
Irahun.
Irauli pilare idurizkoa
egur pipijotakoa
antsi gaberik irripar tristea.
Begen ondoan dago esegia
 bizitza osoko tristura
 amets guztien irrikia
 irriki guztien ondorioa.

Moskortuta egon nahi nuke beti
sekula guztietan
munduak jakin dezan
tristuraren ozpina nolako dan.
Uste duzute
uste dut ere bihotz barnean
ba dela
amets kantsatu bat
amets ustel guztien pozoia.

Zorabio bat da bizitza.
Zorabio bat da heriotza.
Ta gero?
Gerorik ez balego
entzungo nuke musika
eginen poesia.

Halabaina
irriki pozoitua da nire ametsa
tristura sendakaitza bizitza
ordeka gabeko malkarra
negarra
ta bakardade iluna.
—Sibelius-en Hirugarrenean Adagio—

Damu dut orain
Damutuko naiz oraindik
egun batez eman nuen pausoagatik.
Zer dire hainbeste gauza?
Jakintza bizitza zer da
ez bada
liburu printza orixka?
Fraile bizitza
zer da?
Esan arren
federik ez badut ere.

Jainkoa izanen da metafisikan
Biblian
Beda liburuetan
Koran-en
edo Marx-en Kapitalean.
Horrialdez horrialde
letrak daude, hitzak, ametsak.
Ez Jainkorik ta Santurik
garai bateko amets.

Harri jaurtiaren ur mugida urria.
Narzisoren ispilu ausia.

Nohiz, nun?
Ta gero?
ta orain.

Nun da nire luma.

Nun galdu zera
nire luma zaharra?

Anitz paperen artean zaude
gauzatxo bat lez
odol bero ixurtzailea.
Nire pentsamenduak jalgi
nire bihotza iriki
nire ametsak
 irrikiak
 antsiak irauli
dituzu sarri.

Nire luma zaharra
bazeneki zer den
luma bat erabili
idilioak idatzi!
Bazeneki
nire grin eta doloren berri
honezkeru autsi zinen
hamaika aldiz,
honezkeru galdu zenuen
tinta guztia
honezkeru etzinen nire.

Segituko diozu oraindik
zure lanari
eta esanen dituzu
nire
nire diren ametsak
 antsiak
odol emango zenion bihotz legor honi
edo utziko zenion lanari.
Ez dizut gehiago eskatuko
idazteko
hainbeste gauza
garratzkeria.

Bihotz bazenu izan
tintaren ordezkari
irakingo zenuen sarri
nire eskuan.

Ez duzu izan atseginik

pozik
gozotasunik.
Izan duzu otsegin
pozoi
gaixotasunik.
Ta izanen dituzu gehiago
larregi
ozpin eta garratzkeri.

Zakida oraindik lagun
azken ordurarte
ordura arte,
ta gero lurpera zaitzabela nirekin
legor zaitean
nire bihotz legorrarekin.

Dantzatu duzu nire zortzikoa
amorraziozkoa.
Korritu dituzu munduak
autsi dituzu nire sekretoak.

Gaur hitzezin dut zurekin
nire adiskide min.
Barkazio eskatzen dizut
azken hitzekin:
Latzegia da niretzat
horrelako bizitza
iluntasuna
atzipetua bizitzea
habitua
ta
kordoi madarikatua.

Madarikatzen ditut
—orain—
zeruak eta inpernuak
aspaldi ikasitako hitzak
esperientzia guztiak
nire burua ta
nire arima.

Erre dedilla ilargia
erre, zigarrilo bat lez,
burnia lez sutegian
dena.

Ez dut nahi ezer.
Ez dut nahi ametsik
ez dut nahi.
Ez dut maite.

Ez nau inork maite.
Ta nire ingurumaria ikusten dudanean
nirekin ezer nahi ez duena
ezer ez dakiena
ezer asmatzen ez duena

ta ikusten ditudanean
harriak amildegian
hiru arbola ebaidean
zeru urdin-beltza
altxatzen zait barnean
irrikia
legoikumea
infernua
kixkalgarría.
Aize beroa

—otzak nago, beti lez—
Harkaitzak ez dute errukirik
—burua botatzeko bederen—
Eguzkiak ere ez
—kixkaltzeko bederen—
arbolak ere ez
—urkatzeko bederen—
gizonak ere ez
—maitatzeko bederen—
Jainkoak ere ez
—hitzegiteko bederen—

Desertua nahi dut
ondarra
legorra
komentua baino ere bakarragoa.
Ta desertuan

espejismua
misterioak bezelakoa.

Nun ote dire pertsonak
nun maitasuna?

—Behartsu botoa egin dugu guztiok
ta maitasuna eske joanik
ez daukagu maitasunik
ematekorik
ez baidugu ezer gurerik—

Ta pattarrak ez daki sendatzen
ta Jainkoak ez du entzuten
ta geroa ez da mintzatzen
ta amilean...

ez da urik.

Ai nire luma gaixoa
nirekin joanen zera
inpernura.
Nirekin egonen
Satanasen ondoan.
Ta han ere idatziko duzu
suzko tinta errearekin
zure azken bertso betikoa,
hamaigabeko poema gaiztoa.

Esan, maiz
dakidana
eta asmatutakoa
hitzak
ugari.

Tantanka doa eguna
erlojuaren kolpetan
bihotzaren taupadetan.

Tantanka
jariodun ontzitik ura lez
jario nintzan
ta
heriotza.

Orduan ixilduko naiz
burua txano barruan

ahoa itxirik
ixilik
jariodun ontzia lez
botako naute
norabaitera
zulora.

Zenbat zulo ote ditu munduak
gizona denetik
gizonak deseintzeko.

Gizon hila da
ludiaren zimaurre.

Ta nire bihotzetik
aritz bat erneko da.

Ta nire hitzak iraungo dute
aizearen egatan
hosto bakoitzean.

Izar bat zeruaren atea
izar bat zera ene maitea.
Soroetako hintza zu zera
Arrosa erne berri ezera
Izar bat zera ene maitea.
Zorion eta amets bete
goizeko izar argia.

